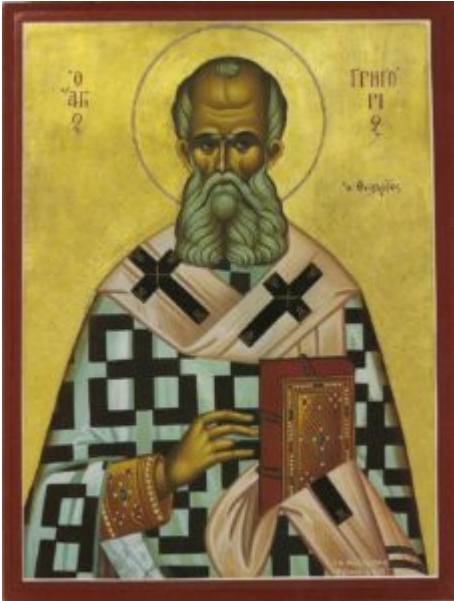

Παρακλητικός Κανών στον Άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο

Ποίημα Γερασίμου Μοναχού Μικραγιαννανίτου

Ευλογήσαντος του Ιερέως, Ο ψαλμός 142:

Κύριε, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώτισαι την δέησίν μου εν τη αληθεία σου, εισάκουσόν μου εν τη δικαιοσύνη σου. Και μη εισέλθης εις κρίσιν μετά του δούλου σου, ότι ου δικαιωθήσεται ενώπιόν σου πας ζων. Ότι κατεδίωξεν ο εχθρός την ψυχήν μου· εταπείνωσεν εις γην την ζωήν μου. Εκάθισέ με εν σκοτεινοίς, ως νεκρούς αιώνος, και ηκηδίασεν επ' εμέ το πνεύμά μου, εν εμοί εταράχθη η καρδιά μου. Εμνήσθην ημερών αρχαίων, εμελέτησα εν πάσι τοις έργοις σου, εν ποιήμασι των χειρών σου εμελέτων. Διεπέτασα προς σε τας χείράς μου· η ψυχή μου ως γη άνυδρός σοι. Ταχύ εισάκουσόν μου, Κύριε, εξέλιπε το πνεύμά μου. Μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου απ' εμού, και ομοιωθήσομαι τοις καταβαίνουσιν εις λάκκον. Ακουστόν ποιήσόν μοι το πρωί το έλεός σου, ότι επί σοι ήλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, οδόν εν ή πορεύσομαι, ότι προς σε ήρα την ψυχήν μου. Εξελού με εκ των εχθρών μου, Κύριε, προς σε κατέφυγον· δίδαξόν με του ποιείν το θέλημά σου, ότι συ ο Θεός μου. Το Πνεύμα σου το αγαθόν οδηγήσει με εν γη ευθεία· ένεκεν του ονόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Εν τη δικαιοσύνη σου εξάξεις εκ θλίψεως την ψυχήν μου, και εν τω ελέει σου εξολοθρεύσεις τους εχθρούς μου. Και απολείς πάντας τους θλίβοντας

την ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δούλός σου εἰμί.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου (τρὶς).

Ἦχος δ΄. Ὁ υψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς ἱεράρχης καὶ σοφὸς θεηγόρος, πρὸς τὸν Σωτῆρα παρρησίαν μεγίστην, πεπλουτηκῶς Γρηγόριε πατὴρ ἡμῶν, πρέσβευε ἐκάστοτε, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ παντοίων θλίψεων, καὶ δεινῶν νοσημάτων, ἀπολυτροῦσθαι πάντας τοὺς πιστῶς, τῷ ἱερῷ σου λειψάνῳ προστρέχοντας.

Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτέ, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δε διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σου· σοὺς γὰς δούλους σῶζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ ψαλμὸς Ν΄

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου· ἐπὶ πλείον πλύνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ δια παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἀνδικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἀδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ραντιεῖς με υσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην· ἀγαλλιάσονται ὀστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός, καὶ Πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμα σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Απόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶς στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σε ἐπιστρέψουσι. Ρύσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιᾶσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα

αν' ολοκαυτώματα ούκ ευδοκήσεις. Θυσία τω Θεώ πνεύμα συντετριμμένον' καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός ούκ εξουδενώσει. Αγάθυνον, Κύριε, εν τη ευδοκία σου την Σιών, και οικοδομηθήτω τα τείχη Ιερουσαλήμ. Τότε ευδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, αναφοράν και ολοκαυτώματα. Τότε ανοίσουσιν επί το θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Ο κανών ου η ακροστιχίς:

«Σαις Γρηγόριε λιταίς με σώζε. Γερασίμου».

Ωδή α'. Ήχος πλ. δ'. Υγράν διοδεύσας.

Σοφίας εκφάντωρ της θεϊκής Γρηγόριε Πάτερ, σοφιστείας του πονηρού, και πάσης εκλύτρωσε μανίας, τους ευλαβώς προσιόντας τη σκέπη σου.

Ακοίμητον σχούσά σε αρωγόν, Καρβάλης η κώμη, εγκαυχάται τη ση σορώ' ήν σώζε Γρηγόριε παμμάκαρ, εκ πολυτρόπων κινδύνων και θλίψεων.

Ιλέω σο όμματι ευμενώς, επίβλεψον Πάτερ, επί πάντας τους ευλαβώς, τη θεία σορώ σου προσιόντας, και πάσιν δίδου ημίν τα αιτήματα.

Θεοτοκίον.

Σαρκός μου τας νόσους και της ψυχής, θεράπευσον Κόρη, τη θερμή σου επισκοπή, και δίδου ισχύν μοι του βαδίζειν, Παρθενομήτορ οδόν την σωτήριον.

Ωδή γ'. Ουρανίας απίδος.

Γρηγορείν εν τοις τρίβοις, των εντολών Άγιε, κα καλώς ανύτειν τον βίον, φόβω τω κρείττονι, ημάς ενίσχυσον, τους σε προστάτην πλουτούντας, και μεσίτην μέγιστον, προς τον Φιλάνθρωπον.

Ρωστική σου πρεσβεία την των παθών ίασιν, και των πειρασμών Θεολόγε, την απολύτρωσιν, δίδου εκάστοτε, τοις προσιούσιν εν πίστει, άγιε Γρηγόριε, τω θείω σκήνει σου.

Η αγία σορός σου, ως θησαυρός άγιος, πρόκειται Γρηγόριε Πάτερ, καθαγιαζουσα, Αγίω Πνεύματι, τους εν Καρβάλη οικούντας, άπασιν κηρύττοντας, την θείαν χάριν σου.

Θεοτοκίον.

Γεννηθείς απορρήτως, ο του παντός αίτιος, εκ των σων αχράντων αιμάτων, δι' αγαθότητα, κόσμον διέσωσε, και σωτηρίας σε πύλην, Θεοτόκε, έδειξεν· όθεν υμνούμεν σε.

Διάσωσον Αρχιερέα Γρηγόριε Θεολόγε, πάσης βλάβης και πειρασμών τε και θλίψεων, τους καταφεύγοντας Πάτερ τη ση πρεσβεία.

Επίβλεψον εν ευμενεία πανύμνητε Θεοτόκε επί την εμήν χαλεπήν του σώματος κάκωσιν, και ίασαι της ψυχής μου το άλγος.

Αίτησις και το κάθισμα.

Ήχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Προστάτης θερμός, και πρέσβυς προς τον Κύριον, υπάρχων ημών, Γρηγόριε πολύσοφε, δια παντός ικέτευε, των εν βίω δεινών περιστάσεων, και επηρείας πάσης του εχθρού, ατρώτους ημάς διαφυλάττεσθαι.

Ωδή δ'. Εισακήκοα Κύριε.

Ο ναός σου Γρηγόριε, ως λιμήν αχείμαστος πάσιν πρόκειται, ως προστρέχοντας ρυόμεθα, των τρικυμιών του βίου πάντοτε.

Ρώσιν δίδου και ίασιν, την κατά ψυχήν και σώμα Γρηγόριε, και παισμάτων την συγχώρησιν, τοις εν τη ση πρεσβεία Πάτερ σπεύδουσι.

Ιλαστήριον δείκνυται, τη επισκιάσει της θείας χάριτος, η σορός η του λειψάνου σου, πάσιν Πάτερ νέμουσα τα κρείττονα.

Θεοτοκίον.

Εκ γαστρός σου ανέτειλε, της δικαιοσύνης Κόρη ο Ήλιος, ου αι αίγλαι καταλάμπρυνον, την εσκοτισμένην μου διάνοιαν.

Ωδή ε'. Φώτισον ημάς.

Λύτρωσαι ημάς, Θεολόγε ιερώτατε, των εν βίω χαλεπών δυσχερειών, και ειρήνην ημίν δίδου και ομόνοιαν.

Ίδε συμπαθώς, τους τω θείω Πάτερ οίκω σου, καταφεύγοντας Γρηγόριε σοφέ, και παράσχου τούτοις πάσιν τα αιτήματα.

Ταύτην την πιστῶς προσκειμένην κώμην Ἄγιε, τη θερμῇ σου αντιλήψει και θερμῇ, επευλόγει αοράτω επισκέψει σου.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Ἀγνή, Θεοτόκε Αειπάρθενε, προστασία των πιστῶν Χριστιανῶν, μη ελλείπης προστατεύειν ἡμῶν πάντοτε.

Ωδή στ'. Την δέησιν.

Ἰσχύν μεν, κατά παθῶν ολεθρίων, και δεινῶν επινοιῶν του Βελίαρ, δίδου ἡμῖν ω Γρηγόριε Πάτερ, ειρηνικὴν δε ζωὴν και ανώλεθρον, πεπληρωμένην αγαθῶν, τοις πλουτούσιν προστάτιν σε μέγιστον.

Σωμάτων, τας χαλεπὰς ασθενείας, τη θερμῇ σου προς Θεόν ικεσία, και των ψυχῶν τας οδύνας και πόνους, παύσον Γρηγόριε Πάτερ δεόμεθα, των προσιόντων ευλαβῶς, τω σεπτῷ και αγίῳ λειψάνῳ σου.

Μη παύση, ως συμπαθῆς Θεολόγε, εφορῶν και ευλογῶν καθ' ἐκάστην, ἀπ' ουρανοῦ νοερά επισκέψει, και κυβερνῶν την ζωὴν αὐτῶν ἄγιε, ευλαβῶς, ανυμνούντων τα σα προτερήματα.

Θεοτοκίον.

Εκ σάλου, αμαρτιῶν και κινδύνων, προς λιμένα μετανοίας αγίας, και προς γαλήνην Ἀγνή σωτηρίας, τον χειμαζόμενον δούλον σου ἴθυνον, Θεογεννήτορ Μαριάμ, προστασία ἡμῶν και βοήθεια.

Διάσωσον Αρχιερέα Γρηγόριε Θεολόγε, πάσης βλάβης και πειρασμῶν τε και θλίψεων, τους καταφεύγοντας Πάτερ τη ση πρεσβεία.

Ἄχραντε, η δια λόγου τον Λόγον ανερμηνεύτως ἐπ' εσχάτων των ἡμερῶν τεκούσα δυσώπησον, ως έχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αίτησις και το κοντάκιον.

Ἦχος β'. Ταις των αιμάτων σου.

Ὡς Θεολόγος και μέγας διδάσκαλος, της Εκκλησίας Γρηγόριε πάνσοφε, μεγάλων κινδύνων και θλίψεων, τη ση μεγίστη πρεσβεία διάσωζε, ἡμᾶς τους εν πίστει τιμώντας σε.

Προκείμενον.

Το στόμα μου λαλήσει σοφίαν και η μελέτη της καρδιάς μου σύνεσιν.

Στίχ. Ακούσατε ταύτα πάντα τα έθνη...

Ευαγγέλιον.

Εκ του κατά Ιωάν. ι' 9-16

Είπεν ο Κύριος· εγώ ειμί η θύρα· δι' εμού εάν τις εισέλθη, σωθήσεται, και εισελεύσεται και εξελεύσεται, και νομήν ευρήσει. Ο κλέπτης ουκ έρχεται ει μη ίνα κλέψη και θύση και απολέση· εγώ ήλθον ίνα ζωήν έχωσι και περισσόν έχωσιν. Εγώ ειμί ο ποιμήν ο καλός. Ο ποιμήν ο καλός την ψυχήν αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων. Ο μισθωτός δε και ουκ ών ποιμήν, ου ουκ εισί τα πρόβατα ίδια, θεωρεί τον λύκον ερχόμενον και αφήσιν τα πρόβατα και φεύγει· και ο λύκος αρπάζει αυτά και σκορπίζει τα πρόβατα. Ο δε μισθωτός φεύγει, ότι μισθωτός εστί και ου μέλει αυτώ περί των προβάτων. Εγώ ειμί ο ποιμήν ο καλός, και γινώσκω τα εμά και γινώσκομαι υπό των εμών. Καθώς γινώσκει με ο πατήρ καγώ γινώσκω τον πατέρα, και την ψυχήν μου τίθημι υπέρ των προβάτων. Και άλλα πρόβατα έχω, ά ουκ έστιν εκ της αυλής ταύτης· κακείνα με δει αγαγείν, και της φωνής μου ακούσουσι, και γενήσεται μία ποιίμνη, εις ποιμήν.

Δόξα...

Ταις του Ιεράρχου πρεσβείαις ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη των εμών εγκλημάτων.

Και νυν...

Ταις της Θεοτόκου πρεσβείαις ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη των εμών εγκλημάτων.

Προσόμοιον.

Ήχος πλ. β'. Όλην αποθέμενοι.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου...

Γλώσσαν θεωρρήμονα, πεπλουτηκώς Ιεράρχα, επιπνοία κρείττονι, Θεολόγος

ένθεος εχρημάτισας. Όθεν νυν άγιε, ως μεγίστην έχων, παρρησίαν προς τον Κύριον, ημάς απάλλατε, πάσης δυσχερείας και θλίψεως, και πόνων και κακώσεων, και οδυνηρών περιστάσεων, πάσαν ευπραγίαν παρέχων και χαράν την αληθή, και πολιτείαν ακίβδηλον, πάνσοφε Γρηγόριε.

Ο Ιερεύς.

Σώσον ο Θεός τον λαόν Σου...

Ωδή ζ'. Οι εκ της Ιουδαίας.

Σωτηρίαν εξαίτει, και παθών θεραπείαν ψυχής και σώματος, ειρήνην εν τω βίω, και άφεςιν πταισμάτων, Θεολόγε Γρηγόριε, τοις προσιούσιν πιστώς, τω ιερώνω σου.

Ως προστάτην σε θείον, αντιλήπτορα μέγαν και γέρας ένθεον, Καρβάλη μακαρίζει, Γρηγόριε, παμμάκαρ, ην περίεπε πάντοτε, εξ επηρείας εχθρών, και πάσης ασθενείας.

Ζηλωτάς θείων έργων, ως ζωής εναρέτου μέγας διδάσκαλος, ανάδειξον παμμάκαρ, ημάς τους σους ικέτας, και απέχειν ενίσχυσον, εξ ακαθάρτων παθών, και πάσης αμαρτίας.

Θεοτοκίον.

Εκ ζωής ακαθάρτου, και πικράς συνηθείας· Κόρη με λύτρωσαι, και δίδου τη ψυχή μου τον φόβον του Κυρίου, όπως ζήσω Θεόνυμφε, εν μετανοία θερμή, τω τέλει καν του βίου.

Ωδή η'. Τον Βασιλέα.

Γέρας σε Πάτερ, κώμη Καρβάλης κατέχει· ένθεν γάνυται τω θείω λειψάνω, και την σην κηρύττει βοήθειαν και χάριν.

Εκ των σκανδάλων, των εν βίω ατρώτους ημάς φύλαττε Γρηγόριε τρισμάκαρ, και πταισμάτων λύσιν, ημίν εξαίτει Πάτερ.

Ράβδω αγία, των πρεσβειών σου θεόφρον, καθοδήγησον προς τρίβον σωτηρίας, τους υμνολογούντας, ως θείον σε ποιμένα.

Θεοτοκίον.

Ανερμηνεύτως, τον Ζωοδότην τεκούσα Κόρη σώσον πλουσία χάριτί σου, την νενεκρωμένην, ψυχήν μου αμαρτίαις.

Ωδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Σοφία των σων λόγων, σόφισον τον νουν μου, ίνα σοφώς του εχθρού τα σοφίσματα, Πάτερ παρέλθω και δόξης τύχω της κρείττονος.

Ιλύος αμαρτίας, και στενοχωρίας, και αρρωστίας απάσης και θλίψεως, ημάς ατρώτους διάσωζε Πάτερ Όσιε.

Μονάς τας ουρανίους, νυν περιπολεύων, τους τω αγίω ναώ σου προστρέχοντας, αεί ευλόγει Γρηγόριε παμμακάριστε.

Ο μέγας Ιεράρχης, Γρηγόριε Πάτερ, δίδου καμοί τω αχρειώ ικέτη σου, φως ουρανόθεν και χάριν και θείον έλεος.

Θεοτοκίον.

Υμνούμεν Θεοτόκε, τα σα μεγαλεία· ότι Θεόν μετά σώματος τέξασα, την ευλογίαν ηγαύεις τοις σε δοξάζουσι.

Μεγαλυνάρια.

Άξιον εστίν ως αληθώς μακαρίζειν σε την Θεοτόκον, την αιμακάριστον και παναμώμητον και μητέρα του Θεού ημών. Την τιμιωτέρα των Χερουβείμ, και ενδοξοτέρα αν συγκρίτως των Σεραφείμ, την αδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκούσαν, την όντως Θεοτόκον σε μεγαλύνομεν.

Χαίροις ο ουράνιος θείος νους, και θεολογίας, θεηγόρος μυσταγωγός· χαίροις Παρακλήτου, το όργανον το μέγα, Γρηγόριε παμμακάριε αξιοθαύμαστε.

Την σοφίαν Πάτερ από ψυχής, θερμώς αγαπήσας, επτερώθης προς ουρανόν, και των απορρήτων, την μήησιν εδέξω, ως αρετών δοχείον, θείε Γρηγόριε.

Χαίροις, των Πατέρων η καλλονή, και της εκκλησίας Ιεράρχης θεοειδής· χαίροις ευσεβείας ο ρήτωρ ο πυρίπνους, και της Τριάδος μύστης, Πάτερ Γρηγόριε.

Πάντας τους προστρέχοντας ευλαβώς, τω σεπτώ ναώ σου, ρύου πάσης επιφοράς, και εν τω βίω δεινών πειρατηρίων, τη ση θερμή πρεσβεία Πάτερ

Γρηγόριε.

Σκέπε ως μερίδα σου εκλεκτήν, ταύτην σου την κώμην, από πάσης επιβουλής και τοις προσφοιτώσιν, τω ιερῷ ναῷ σου Γρηγόριε παράσχου, την ευλογίαν σου.

Πάσαι των Αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου Αποστόλων η δωδεκάς, οι άγιοι Πάντες μετά της Θεοτόκου ποιήσατε πρεσβείαν, εις το σωθήναι ημάς.

Το τρισάγιον. Παναγία Τριάς, Πάτερ ημών.

Το απολυτίκιον του Αγίου.

Ο ποιμενικός αυλός της θεολογίας σου, τας των ρητόρων ενίκησε σάλπιγγας ἵως γαρ τα βάθη του πνεύματος εκζητήσαντι, και τα κάλλη του φθέγματος προσετέθη σοι. Αλλά πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, πάτερ Γρηγόριε, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Εκτενής και απόλυσις, μεθ' ήν ψάλλομεν ατ εξής.

Ήχος β'. Ότε εκ του ξύλου.

Πάντας τους προστρέχοντας πιστώσ, Πάτερ τη αγία σορώ σου και εξαιτούντας θερμώς, άγιε, Γρηγόριε, την σην βοήθειαν, πάσης ρύσαι κακώσεως, και ασθενημάτων, και ποικίλων θλίψεων, και περιστάσεων, όπως ως θερμόν ημών ρύστην, και προς τον Χριστόν σε μεσίτην, μέλπωμεν αεί και μακαρίζωμεν.

Δέσποινα πρόσδεξαι τας δεήσεις των δούλων σου και λύτρωσαι ημάς από πάσης ανάγκης και θλίψεως.

Την πάσαν ελπίδα μου εις σε ανατίθημι Μήτερ του Θεού, φύλαξον ημάς υπό την σκέπην σου.

Δίστιχον.

Γρηγόριε γρήγορσιν θείαν μοι δίδου

Γερασίμω σπεύδοντι τη αρωγή σου.